

МАГИСТРАЛЬ

№14 (22)

Суббота
9 мая
2009 г.

Выходит с
декабря 2006 г.

Специальный выпуск посвященный 9 мая

Газета Автомобильно-дорожного института
Донецкого национального технического университета

Встреча с ветеранами

7 мая, в канун Дня Победы, прошла встреча участников и ветеранов Великой Отечественной войны с нашим родным институтом, в котором они проработали, а некоторые продолжают работать, не один год. Ветеранов приветствовали директор АДИ, профессор Михаил Николаевич Чальцев, председатель профсоюзного комитета, доцент Петр Борисович Комов.

Концертная программа подготовлена с большой теплотой. Вызвала слезы в глазах участников встречи литературно-музыкальная композиция (сценарий Плужник Г.Н.), подготовленная участниками художественной самодеятельности института. Было видно, что в каждый номер, была ли это песня, стихотворение или танец, исполнители вложили свою душу, тем самым, подтверждая, что мы отдаём дань уважения всем, кто подарил будущее нам и нашим потомкам, одержав Великую Победу над фашизмом.

ВETERANAM

ВЕЛИКОЙ ОТЕЧЕСТВЕННОЙ ВОЙНЫ

*С каждым годом все меньше в живых ветеранов,
Кто крещение и кровью прошел, и огнем.
Кто свободу принес и цветенье каштанов,
Кто Победу принес майским солнечным днем!*

*У истории тайн нераскрытых
немало:
Как такое случиться могло?
Сколько судеб людских та война
поломала,
Сколько в землю сырую тогда
полегло.*

Нацизму - не должно

быть места в нашей жизни

Совсем недавно в нашем институте по инициативе преподавателей и студентов было создано Студенческое научное общество (СНО), цель которого – помочь студентам в научной работе, проведение открытых лекций, работа дискуссионного клуба. Председателем общества от преподавателей является Роман Юрьевич Загада, а от студентов - Сергей Черненко, специальность ЭКИ, III курс.

29 апреля прошло первое заседание Дискуссионного клуба СНО, на которое были приглашены студенты, преподаватели и сотрудники института. Вниманию участников была представлена видеозапись лекции на тему «Феномен нацистской пропаганды в современном мире»

Константина Кеворкяна, который является депутатом Харьковского горсовета, журналистом, лите-

ратором, руководителем телеканала "Первая столица".

В данной лекции было рассказано об истории развития нацизма в Германии, о манипулировании и контроле общественного сознания, подавлении инакомыслия путем системы пропаганды. Показаны кинокадры из съемок Гитлера, хронику оккупированного Харькова, слайды с украинскими националистическими газетами оккупационного периода и т.д.

После окончания лекции многие из присутствующих высказывали свое мнение на предмет услышанного. Также проводились параллели между пропагандой фашистов времен Великой Отечественной войны с современным политическим пиаром. Но идея всех выступлений была одина: нельзя пропагандировать фашистскую идеологию, нельзя позволять манипулировать собой и ставить материальные ценности выше моральных.

*Но нашлись ведь с поганой душонкой людишки,
Презираем их подлые души вдвойне.
Издают заказные «писатели» книжки,
Полных лжи о кровавой войне...*

*Вашим мерзким «трудам» мы теперь знаем цену,
Знаем, кто оплатить те «труды» обещал.
Вас всех смеет позорно, как грязную пену,
Наша память о тех, кто страну защищал.*

*Чтобы эти борзые о вас не писали,
Но ведь подвигам вашим свидетели мы.
От врага вы Отечество наше спасали,
От коричневой, злобной чумы.*

*Так внимайте оркестров торжественным звукам,
Подвиг ваш и века не сотрут!
Ведь остались на память и детям и внукам
Боевые награды за ваш ратный труд!*

*Иногда пусть заноят военные раны,
Иногда тяжело и газету прочесть.
Самый низкий поклон вам, войны ветераны!
Вы всегда наша гордость, и совесть, и честь!*

Завадский В.Т.

В современной исторической науке тема украинского интегрального националистического движения и его вооруженных формирований в лице УПА приобрела определенную актуальность, а главное – политическую остроту.

Известно: история и политика идут рядом. Желание национал-патриотов переиначить, а не переосмыслить историческое прошлое, в первую очередь XX столетия, получить соответствующий политический капитал породило героизацию и мифологизацию действий ОУН-УПА и, наоборот, попытки любой ценой обесценить память о тех, чей подвиг признал в свое время весь мир.

14 октября 2007г. на государственном уровне была отпразднована очередная годовщина ОУН-УПА вместе со столетием теперь Героя Украины Шухевича.

По центральным улицам Киева маршировали молодчики – соответствующе ряженые, со стилизованной свастикой на знаменах, с эсэсовскими нашивками на одежде, вскидывали руки в характерном приветствии, провозглашая нацистские лозунги.

Почему такое стало возможным в октябре 2007-го? Не потому ли, что марш фашиствующих молодчиков был прямым следствием указа президента о праздновании годовщины ОУН-УПА, а значит и реабилитации идеологии интегрального национализма, лежащей в основе ОУН-УПА.

Героем Украины стал эсэсовский офицер Роман Шухевич. Если Шухевич герой, то и «Нахтигаль», который он в свое время возглавлял, и шуцманшафтбатальон-201, в котором будущий «генерал-хорунжий УПА» был командиром роты, – тоже героические формирования. И если именно такая основа предлагается для патриотического воспитания украинской молодежи, то что удивляться тому, что последняя наряжается в форму, в которой когда-то щеголяли Шухевич и его «солдовьи».

Показательно полное отсутствие какой бы то ни было реакции правоохранительных органов на нацистскую выходку. И украинские «свободные» СМИ тоже практически обошли эту тему.

К сожалению, кроме Компартии,

ни одна другая парламентская сила не заявила во весь голос свой протест по поводу происходящего. В том числе и Партия регионов стыдливо сделала вид, что ничего не заметила.

Было, правда, заявление Луганского облсовета от 19 октября. Но заявлением одного отдельно взятого облсовета ситуацию не исправишь.

Фашистская оуновская идеология прокладывает себе дорогу в Украине. При попустительстве общественности и политических сил, взявших на себя обязательство перед избирателями не допустить реабилитации прислужников Гитлера.

Под предлогом «национального примирения» вынашивается план признания вояк ОУН-УПА воюющей стороной, даже героями, что постепенно сформирует в общественном мнении убеждение, что большая часть украин-

История должна быть объективной

ского народа, сражавшаяся под красными знаменами, была не кем иным, как оккупантами или, как недавно сказал глава Всемирного конгресса украинцев Аскольд Лозинский, «пушечным мясом для Сталина».

Подобные стереотипы насаждаются молодежи со школьной скамьи. В учебниках истории Великую Отечественную войну характеризуют как «радянско-нацистську». Советская армия изображается чужой и оккупационной. Мотивируется это сомнительным тезисом о том, что «УПА – вот где грандиозный народный феномен», поэтому именно она сыграла «решающую роль в разворачивании сопротивления нацистам на западно-украинских землях».

Сколько же гитлеровцев уничтожили или взяли в плен эти «герои»? Сколько танков, самолетов, артиллерийских орудий потеряли фашисты на полях сражений с «армией» ОУН-УПА? Сколько украинских городов она освободила?

Может, ОУН-УПА ломала хребет гитлеровской машине под Москвой, Сталинградом и на Курской дуге? Это что, ОУН-УПА

форсировала Днепр и освобождала Киев, все остальные города Украины? ОУН-УПА брала Варшаву и Вену, Кенигсберг и Берлин, очищала от фашистов половину Европы?

Ответы всем хорошо известны. Невозможно поставить «заслуги» ОУН-УПА вровень с победами Красной Армии. Сопротивление, оказываемое нацистам со стороны вояк ОУН-УПА было мизерным, а вот собственному и соседним народам оуновцы и упысты принесли немало горя и страданий. Статистика говорит о более чем 120 тысячах убитых ими поляков, 80 тысячах украинцев и десятках тысяч евреев и представителей других народов.

В этой ситуации задачей номер один является проведение широкой разъяснительной работы о сущности украинского интегрального национализма, который, по признанию его же отцов-основателей и идеологов, является одной из разновидностей фашизма.

Ежегодно весь мир отмечает два праздника: 8 и 9 мая – День победы над фашистской Германией, а 11 сентября – День памяти жертв фашизма. Скорбя о миллионах погибших на полях боев с фашистской Германией, замученных и сожженных в крематориях на фабриках смерти в Освенциме, где превратились в пепел более четырех миллионов человек, и других концлагерях, нельзя забывать о том, что эти жертвы могли оказаться несоизмеримо большими, если бы на пути «коричневой чумы» не встала Советская Армия. Именно она спасла народы Европы, и не только Европы, от той участи, которую готовили им Гитлер и его единомышленники...

Шипович М.А.

ЦЕ ВОНИ ЗАХИЩАЛИ НАШУ БАТЬКІВЩИНУ!

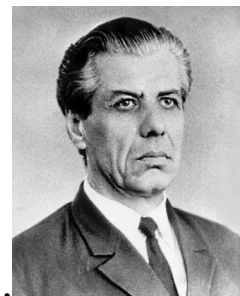
Ветерани АДІ

Багатьом з тих, хто в 1941 році пішов захищати свою Батьківщину було по шістнадцять, сімнадцять років. Війна їх змусила стати дорослими і замість безтурботної юності вони повинні були ризикувати своїм життям, побачити і пережити всі жахи того часу. Але після закінчення війни воїни-переможці не зламались - вони продовжили творити майбутнє своєї Батьківщини, своє майбутнє. В нашому інституті працювали і працюють ветерани, яким тяжкі післявоєнні роки не завадили отримати освіту, здійснити свої мрії.

Вітвицький Іван Миколайович

У 1941 р. був мобілізований в діючу армію, де закінчив школу кулеметників. Є учасником Яссо-Кишинівської операції, де в першому ж бою був поранений. Після лікування повернувся в діючу армію і воював до серпня 1944 р. В бою одержав тяжке поранення. Почалася гангрена ноги, переніс 5 операцій, але праву ногу прийшлося ампутувати. З 1945 по 1951 рр. навчався і закінчив Київський державний університет ім. Т.Г. Шевченка. З 1964 р. по 1981 р. Іван Миколайович працював старшим викладачем на кафедрі марксизму-ленінізму.

Нагороджений медалями і відзнаками. І.М. Вітвицький був професіоналом високого класу, його поважали колеги і студенти за чесність та порядність. Таким він залишився в пам'яті тих, хто в нього навчався і з ким він працював.

Гутеньов Микола Іванович

17-річним юнаком в квітні 1943 р. був мобілізований на службу в діючу армію, де брав участь в бойових діях на 1-у, 2-у Білоруських фронтах у складі самохідно-артилерійського дивізіону механіком-водієм. Брав участь у визволенні Варшави, учасник зустрічі на Ельбі радянських і американських військ. Війну закінчив у Берліні.

Ратний подвиг Миколи Івановича відзначено орденом Вітчизняної війни II ступеня, двома медалями «За відвагу», медалями «За визволення Варшави», «За визволення Берліну», «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941-1945рр.», знаками «XXX років Перемоги над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941-1945рр.», «П'ятдесят років Збройних Сил СРСР».

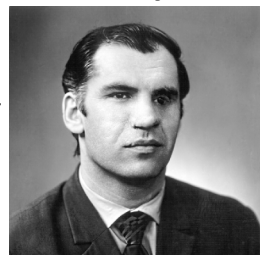
З 1963 р. по 1970 р. працював в Донецькому політехнічному інституті, а з 1970 р. і до 1981 р. - старшим викладачем кафедри «Технічна експлуатація автомобілів». М.І. Гутеньов був автомобілістом «від Бога» і залишився таким у пам'яті колег і випускників.

Єфремов Микола Федорович

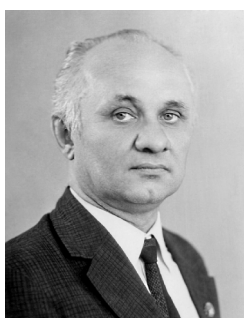
Інвалід дитинства (поранення пов'язане з бойовими діями в період Великої Вітчизняної війни).

Не дивлячись на тяжке поранення, Микола Федорович після закінчення середньої школи працював зав.бібліотекою, робітником в радгоспі. Закінчив Слов'янський педагогічний інститут. Викладав математику в школі, технікумі. З 1969 р. працює в інституті викладачем на кафедрі вищої математики.

Професіонал високого класу, Микола Федорович користується авторитетом і повагою колег і студентів.

Морозов Михайло Володимирович

Доцент кафедри «Технічна експлуатація автомобілів», 22 червня 1941 р. добровольцем пішов на фронт. Брав участь в боях у складі танкової бригади, був командиром танкової роти. 1943 р. - був тяжко поранений (відірвало праву руку), але повернувся в частину. Війну закінчив в діючій армії.

З 1946р. по 1963р. працював в м. Рига Латвійської РСР. Автор винаходу пасажирського автопоїзду, лауреат Державної премії за конструювання та освоєння методів технічного обслуговування та ремонту автомобілів.

З 1963 р. М.В. Морозов працював доцентом кафедри «Експлуатація автомобільного транспорту», а з 1969 р. по 1979 р. був завідувачем кафедрою «Технічна експлуатація автомобілів».

За участь у ВОВ нагороджений орденами «Вітчизняної війни II ступеня», «Червоної Зірки», медаллю «За відвагу». Лауреат державної премії Латвійської РСР, нагороджений бронзовою медаллю «Виставки досягнень народного господарства СРСР».

Людина кришталево чиста, професіонал найвищого класу М.В.Морозов був гордістю нашого інституту.

Дербічев Михайло Ілліч

По закінченню вечірньої середньої школи в 1935-36 рр. був учнем ФЗН. З серпня 1939р. по травень 1941р. - курсант військово-піхотного училища в м. Ленінграді. На фронті з перших днів війни. З червня 1941р. по вересень 1943р. командир роти стрілецького полку, а з вересня 1943р. по жовтень 1945р. командир роти стрілецької дивізії. З жовтня 1945р. по червень 1949р. заступник начальника табору японських полонених в м. Комсомольськ-на Амурі.

З 1968р. Михайло Ілліч працює в автомобільно-дорожньому інституті заступником директора з адміністративно-господарчої роботи, потім токарем 6 розряду.

Нагороджений відзнаками «Ветеран війни», «50 років визволення України», «Ветеран праці», «250 років перемоги у Великій Вітчизняній війні».

Біруля Катерина Лазарівна

У роки Великої Вітчизняної війни була зв'язківцем. Приймала участь в бойових діях у війні з Японією.

В інституті працювала архіваріусом з 1971 р. по 1992 р.

Батьківщина відзначила її участь в бойових діях нагородами.

Кредитор Аркадій Семенович

З 1941р. по 1944р. в'язень єврейського гетто у м. Шаргороді Вінницької області.

Память

*Моё поколение не знало войны.
Но, видимо, близкими были страдания
И муки, которым подверглись они,
Чей подвиг навеки нам всем в назиданье.*

*Моё поколение знало героев.
И в жизни хотели мы быть, как они.
И в трудное время пройти с ними строем,
И с ними дожить до победной весны.*

*Иль жизни отдать, как они, не склонившись.
И Родину – мать чтить превыше всего.
И смертью своею врага победивши,
Стать вечным проклятьем потомкам его.*

*Мы память свою молодым открываем:
Любите Отчизну, любите народ!
Не надо войны! Уж поверьте, мы знаем!
Пусть мирное солнце над нами встаёт!*

Мазуркевич Л.А.

Жирнов Анатолий Андрійович

Війна застала його учнем 10 класу. Приписавши собі рік, Анатолий Андрійович добровольцем пішов на фронт. Бойове хрещення було в жорстоких боях за Львів. Влітку 1941 р., в бою під Черкасами, одержав тяжке поранення та залишився на фронті.

Брав участь у боях за Харків, Сталінград, на Курській дузі. У 1944 р. в боях на Букринському плацдармі одержав важке поранення, але фронт знову не залишив.

В боях за Віслу у 1944 р. був поранений втретє. Перемогу зустрів в шпиталі м. Одеси.

Нагороджений орденами „Червоної Зірки”, „Бойового Червоного Прапора” та медалями.

В Одесі Анатолий Андрійович екстерном закінчив десятирічку і поступив в інститут водного транспорту на судомеханічний факультет. У 1947 р. переїхав в рідне місто Сталіно і продовжував навчання в Мелітопольському інституті сільського господарства на спеціальності «Трактори, автомобілі, комбайни». З 1953р. по 1956р. працював головним інженером МТС в Тернопільській області. На початку 60 років його запросили на роботу в Донецький індустріальний інститут. Тут він захистив кандидатську дисертацію. А.А. Жирнов організував в інституті підготовку інженерів-механіків автомобільного транспорту. Анатолий Андрійович працював в нашому інституті до початку 90-х років, був організатором кафедри «Ремонт автомобілів» і багато років був її доцентом.

Лежньов Микола Григорович

Капітан I рангу, звільнений в запас у 1974 р. з правом носіння військової форми одягу. Свій ратний шлях почав 19-річним юнаком у 1943 р. і закінчив 9 травня 1945 р. Брав участь в бойових діях 4-го Українського, 1-го Прибалтійського і Ленінградського фронтів. Був автоматником, помічником командира взводу.

Після закінчення Великої Вітчизняної війни був курсантом Каспійського вищого військово-морського училища. Командував 120 мм батареєю дивізіону, був помічником флагманського артилериста, заступником начальника технічної позиції. Ратний подвиг Миколи Григоровича відзначено орденами «Бойового Червоного Прапора», «Червоної Зірки», «Вітчизняної війни II ступеня», багатьма медалями та знаками.

Служба в елітних військах і вища військова освіта наклали відбиток на фізичну форму, поведінку, професіоналізм. Підтягнутий, небагатослівний, він тримався з гідністю і спілкувався дружельно і відкрито з співрозмовником, незалежно від його рангу. Повага, з якою відносились студенти і колеги до Миколи Григоровича, була щирою.

Над випуском працювали: Легейда Евгений, Крикливец Диана, Семененко В.В., Жученко Т.В.

За достоверность фактов и цифр отвечает автор публикации. Мнения авторов могут не совпадать с позицией редакции.	Газета Автомобильно-дорожного института государственного высшего учебного заведения “Донецкий национальный технический университет”		Отпечатана в лаборатории множительной техники АДИ ДонНТУ	
	Учредитель - АДИ ДонНТУ	Адрес редакции: 84646, г. Горловка, 46, ул. Кирова, 51, Отдел интеллектуальной собственности	Телефон: 55-20-26 Адрес в интернете: E-mail: ints@ADI.gorlovka.net	Распространяется бесплатно
				Дизайн и верстка - Е. Легейда ОДД-04а Тираж 400 экз.